

1. KAPITOLA

Jmenuji se Claire Adamsová, je mi dvacet pět let a jsem šťastná. Žiji si svůj poklidný, všední život v klidnější části Londýna. Mám už pět let úžasného manžela Michaela a dvě adoptované děti, Seana a Caroline, děti mé starší sestry Amy, která i se svým manželem před třemi lety zahynula při autonehodě. Sama mít děti nemůžu, a tak jsou pro nás vším.

Vedla jsem obyčejný, fádni život, který mi svou nekompli-
kovaností vyhovoval. Měla jsem vždy velmi dobrý vztah se svými
rodiči i sestrou, dokud žila, bratrem Johnem, se kterým jsem
se ale od její smrti vídala sporadicky, a v Michaelovi a později
v dětech jsem našla tu nejlepší rodinu a zázemí, o jakém se mi
kdy snilo. Byla jsem spokojená se svou prací a svým obyčejným,
klidným životem, a nic jiného od něj nečekala. Až do onoho
osudného, na první pohled naprosto obyčejného dne...

Schylovalo se k bouřce a nad Londýnem se vznášelo podiv-
né dusno. Na stromech se nehnul ani lísteček a v parku nebylo
kromě pár zarytých běžců a lidí se psy mnoho lidí. Lavičky byly

téměř prázdné a šero, které se kvůli duchnám nízkých tmavých mraků rozhostilo nad celým městem, mě popohánělo k rychlejší chůzi. Věděla jsem, jak umí být průtrže mračen zrádné.

Přestože jsem spěchala, užívala jsem si ten podivný klid, který bouřkám předchází. Ptáci zmlkli už před nějakou dobou, psi místo štěkání urychleně táhli své pány domů a na lavičkách nebyl nikdo, kdo by prostor rozezvučel smíchem či přívalem slov.

Ticho a klid mě pohlcovaly a smývaly ze mě všechny starosti a tíživé myšlenky. Nechala jsem se unášet vlnami příjemné bezstarostnosti, které mě, alespoň pro tuto chvíli, naplno pohlcovaly. V takovém počasí jsem se vždy cítila jako znovuzrozená a schopná čehokoliv.

U východu z parku stál muž zahalený do šedého kabátu, opíraje se o kovové mřížoví. Ruce měl zabořeny hluboko v kapsách a kromě úzkých, pevně sevřených rtů mu kvůli klobouku nebylo vidět do tváře.

Vypadal jako socha s očima zabořenýma do země. Něčím mě zaujal. Ne snad svým netečným chováním nebo vzezřením, ale něco z něj vyzařovalo. Jakási chladnost a nepřístupnost. Byl něčím zvláštní, i když jsem nemohla přesně říct, čím to může být. Jen jsem vycítila, že je čímsi důležitý.

Ve chvíli, kdy jsem kolem něj procházela k bráně, pozvedl hlavu a podíval se na mě. Ten pohled... Měla jsem pocit, že vidí do mého nitra. Tam, kam mám jen málokdy odvahu podívat se já sama. Zůstala jsem zkoprněle stát na místě, s rukou na chladném kovu mříže.

Neznala jsem ho, tím jsem si byla stoprocentně jistá. Měl ostře řezané rysy, výrazný nos a hluboké, téměř černé oči, kterými neústupně hleděl do těch mých. Ani jsem si neuvědomila, že

už se začal zvedat vítr, a kabát mi tak povlával kolem těla. Dívala jsem se na něj a měla pocit, že v jeho očích vidím něco, co znám.

„Paní Adamsová?“ Jeho hlas byl hluboký, s lehkým americkým přízvukem. Ani ten hlas mi nebyl povědomý, přesto však v tom muži bylo něco známého. Cosi, s čím už jsem se někdy setkala, jen si na to nepamatuji.

Pustila jsem se mřížce a kabát si přitáhla blíže k tělu. „Přejete si?“

Musel vycítit rozpaký v mém hlase. Pousmál se, přikročil blíž ke mně a nabídl mi ruku.

„Steve Collins.“

Ještě pár vteřin jsem váhala, než jsem jeho ruku přijala, ale to, že mě těší, jsem ze sebe vypravit nedokázala.

„Co chcete?“

Z kapsy kabátu vytáhl rukou v černé kožené rukavici stříbrný řetízek s jakýmsi medailonkem. Podal mi ho.

„Je vám to povědomé?“ Podívala jsem se na medailonek, ale do ruky jsem ho nevzala. Byl z kombinace bílého a žlutého zlata ve tvaru několika stužek propletených do sebe a s diamantem uprostřed. Musel to být drahý šperk a mně bylo jasné, že kdybych něco podobně nádherného někdy spatřila, věděla bych o tom.

„Ne. Odkud mě znáte?“

Opatrně vložil řetízek zpět do kapsy, kde ho chránil vlastní rukou.

„Paní Adamsová, tohle vám tady zřejmě nevysvětlím.“ Jeho úsměv mě začínal trochu děsit a jeho řeči ještě víc. Takové setkání uprostřed Londýna prostě není normální.

„Sbohem,“ otočila jsem se k odchodu. Jeho hlas mě však po několika krocích zastavil.

„Mohu vás dnes navštívit ve vašich snech?“ Proboha, co to blábolí? Otočila jsem se zpátky na něj. Dětilo nás teď asi osm kroků, on se však ani nepohnul. Stále se usmíval.

Byl to patrně blázen. Nebyl by první ani poslední. Ušklíbla jsem se.

„Pokud něco takového zvládnete, proč ne.“ Pak jsem se se sevřeným hrdlem otočila a rychlými kroky zamířila domů.

Tam na mě čekal obvyklý zmatek. Sean potřeboval pomoc s domácím úkolem, Carol rozházela věci v šatníku a Michael byl samozřejmě ještě v práci. Tentokrát jsem se ale nedokázala naštvat, jen jsem automaticky udělala vše, co bylo potřeba, v klidu a s úsměvem. Po večeři jsem si sedla do ztichlé kuchyně s knížkou a šálkem čaje.

Na čtení jsem se však nemohla soustředit. Muž z parku a jeho slova mi stále vrtali v hlavě. Jistě, byl to blázen, jiné vysvětlení nebylo. Ale odkud znal mé jméno? Z redakce mě znát nemohl a v námi vydávaném časopise nikdy nebyla má fotografie. Tak jak mohl sakra vědět, kdo jsem a kudy chodím domů?

Michael přišel pozdě jako vždy. Byla jsem ještě vzhůru, skládala jsem prádlo a poslouchala přitom televizi. Slyšela jsem, jak se rychle najedl, zkontroloval spící děti a pak potichu vešel ke mně do obývacího pokoje.

Bouřka venku už se uklidnila, velké dešťové kapky však stále bušily do oken. Z otevřeného okna proudil dovnitř čerstvý chladný vzduch, který byl vítaným osvěžením po dusnu, které mě během večera udolávalo.

„Ahoj, Claire.“

„Ahoj.“ Odložil sako a ztěžka usedl vedle mě.

„Těžký den?“

Povzdychl si a unaveně si opřel lokty o kolena.

„Ano. Příliš mnoho schůzek s příliš mnoha pitomci.“

Pak na mě pohlédl a beze slova mi začal pomáhat s prádlem.

„Mrzí mě, že jsme se včera pohádali.“

„Mě taky.“ Podíval se na mě a já v jeho očích po dlouhé době zahlédla kromě únavy i jakýsi zájem. A něhu. Spoustu něhy. Věděla jsem, že ho miluji, ale teď, v tuhle chvíli byl pro mě tím jediným na celém světě. Nikdo jiný pro mě neexistoval.

Zbylé prádlo jsem uložila zpátky do koše a vzala Michaela za ruku. „Pojď, půjdeme si lehnout.“ S úlevou mou ruku přijal. Než jsem se vysprchovala, už spal jako dudek. Usmála jsem se, dnešní večer jsem si představovala poněkud jinak, ale na tom nezáleželo. Přetáhla jsem přes něj deku, políbila ho na čelo pro hezké sny a lehla si vedle něj. Usnula jsem rychle a podivné odpolední setkání dávno vypustila z hlavy.